

til at komme med Ekstraregninger i den Anledning. Men det er mærkværdigt: Saa snart Marinens Skibe skulle gøre en eller anden egentlig nyttig Gerning, saa snart de skulle have noget virkeligt at bestille, skal der straks ny Ekstraudgifter til for Statskassen. Derfor har jeg imod, at denne Bevilling er kommen frem; der var efter min Mening slet ingen Grund til det, den kunde udmærket godt være afholdt af den meget rigelige Bevilling, vi i Forvejen have givet til Marinens Udrustning.

Men jeg er ogsaa mod Sagen af en anden Grund, og det er, at denne rene og skære Militærudgift er opført ikke under Marineministeriet, nej, den opføres under Udenrigsministeriet. Det er altsaa Udenrigsministeriets Budget, der skal belastes i denne Anledning. Det forekommer mig at være endnu mere urimeligt end det andet, at en saadan Bevilling skal føres hen under det civile Ministerium. Det er jo saadan med de militære Bevillinger, at der snart ikke er et Budget, uden at det er belastet med militære Bevillinger; vi faa snart saadan et Roderi paa Finansloven dermed, at det ikke er til at finde Rede i, hvor disse Udgifter skjule sig rundt omkring. Nu kunne vi vel være enige om, hvad vor Udenrigsminister angaar, at — alle hans fortrinlige Egenskaber uførtalt: særlig sagkyndig paa dette Punkt er han sikkert ikke; at han har Forstand paa at regere Marinen, kan man dog ikke forlange. Altsaa: han forlanger Penge, men han kan ikke have nogen Indfyldelse paa, hvorledes de blive administrerede, ikke staa til noget Ansvar for Anvendelsen af Beløb, som han egentlig slet ikke faar Raadighed over, Beløb, som blot rent formelt gaa gennem hans Hænder, uden at han kan øve nogen Kritik over deres Anvendelse. Jeg synes, det er en fordømmelig Statsskik, vi komme ind paa her, at saadanne militære Bevillinger skulle gemmes rundt omkring paa de civile Ministerier, hvor de slet ikke høre hjemme. — Der findes under Ændringsforslag Nr. 46 forlangt et lille Beløb, der skulde anvendes til Meddelelser angaaende Folkehøjskoler og Landbrugsskoler. Jeg skal gøre opmærksom paa, at da vi i 1902 behandlede Lovforslaget om Statstilskud til disse Skoler, ønskede jeg i dette Udvalg, hvoraf jeg var Medlem, at faa tilstillet Oplysninger om Fordelingen af Beløbene til disse Skoler. Navnlig ønskede jeg at faa at vide, hvilke Samfundsklasser det var, der fik disse meget store Beløb. Men det blev nægtet — den Gang var dette heldigvis

ret sjældent, at sligt skete —, at saadanne Oplysninger maatte skaffes til Veje, og naar et Udvalgsflertal modsatte sig det, var det jo heller ikke muligt at faa dem. Nu glæder det mig, at man fra Ministeriets Side selv er kommen i Tanker om, at det dog er rigtigt at faa oplyst, hvorhen disse meget store Beløb gaa, og at vi kunne faa at vide, hvilke Samfundsklasser det er, der faa disse store Beløb, med hvor store Portioner de uddeles, hvordan de gaa til de forskellige Landsdele o. s. v. Alt dette har det virkelig stor Interesse for os her i Rigsdagen at faa at vide. Nu glæder det mig at se, at den Tanke, jeg udtalte den Gang, men som ikke maatte gennemføres ved den Lejlighed, nu dog alligevel har haft saa megen Levedygtighed, at den kommer frem gennem et Forslag fra Regeringen.

Vi have her paa Tillægsbevillingsloven som saa mange andre Steder en lille Erindring om den forrige Krigsminister, Hr. Madsen. Den findes under Nr. 68 (Afbrydelse af *Bluhme*). Jeg skal straks sige det ærede Medlem, hvad det drejer sig om. Det er Deres Kælebarn Saltholmen (Afbrydelse). Ja, ogsaa det ærede Medlems. Der forlanges her i Lejeafgift et lille Beløb af 50 Kr. for det 1ste Fjordingaar af dette Aar. Saltholmens Ejere have ikke været saa patriotiske, at de uden Vederlag ville stille Saltholmen til Raadighed for Krigsminister Madsen, men denne maa alligevel være dem taknemmelig for, at de have været saa beskedne i deres Fordringer. Vi maa jo nemlig huske paa, at Krigsministeren tog Saltholm i Brug uden at have nogen som helst Bemyndigelse dertil hverken fra Rigsdagens eller dens Ejeres Side. Det hastede saa stærkt dermed, at der ikke en Gang blev afsluttet nogen Lejekontrakt med Ejerne, men Krigsministeren begyndte uden videre at bygge sine Fæstninger paa Jord, som han hverken ejede eller havde lejet; og det er dog, synes jeg, meget letsindigt at begynde at bygge sine Huse paa Grunde, som man hverken ejer eller har lejet eller har nogen Ret til. Saltholms Ejere kunde altsaa enten have stillet store Fordringer eller sagt til Ministeren, at han maatte virkelig tage sine Fæstninger bort, de vilde ikke have dem liggende der. Men de maa, synes mig, have været meget godmodige og moderate Folk, naar de kun forlange en Leje af 200 Kr. om Aaret for al den Forstyrrelse og al denne Uro, dette Fæstningsbyggeri kan medføreovre paa Øen. Nu faa vi her paa Tillægsbevillingsloven et